Instytut Pamięci Narodowej

https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/63583,Uroczystosc-odsloniecia-tablicy-pamiatkowej-poswieconej-Janowi-Rodowiczowi-Anodz.html
25.04.2024, 05:50

Uroczystość odsłonięcia tablicy pamiątkowej poświęconej Janowi Rodowiczowi „Anodzie” – Warszawa, 18 grudnia 2018

W TYM DOMU MIESZKAŁ
ZOSTAŁ ARESZTOWANY
GRUDNIA 1948 ROKU
ODOWICZ „ANODA"
(1923-1949)
ŁU ARCHITEKTURY
ARSZAWSKIEJ
W.D.H.
ORUCZNI
RAJOWEJ
BATALIO
A"
STNIK AKCJI
NAŁEM,
ESTYNOWEM
WIE
ŻOŁ
RZ POWSTANIA W
KIEGO
KAWALER KRZYŻA WAL
I ORDERU VIRTUTI MILI
ZGINĄŁ W WIĘZIENIU
7 STYCZNIA 1949 ROKU
WALCZYŁ O WOLNĄ POLSKĘ

W TYM DOMU MIESZKAŁ
ZOSTAŁ ARESZTOWANY
GRUDNIA 1948 ROKU
ODOWICZ „ANODA"
(1923-1949)
ŁU ARCHITEKTURY
ARSZAWSKIEJ
W.D.H.
ORUCZNI
RAJOWEJ
BATALIO
A"
STNIK AKCJI
NAŁEM,
ESTYNOWEM
WIE
ŻOŁ
RZ POWSTANIA W
KIEGO
KAWALER KRZYŻA WAL
I ORDERU VIRTUTI MILI
ZGINĄŁ W WIĘZIENIU
7 STYCZNIA 1949 ROKU
WALCZYŁ O WOLNĄ POLSKĘ

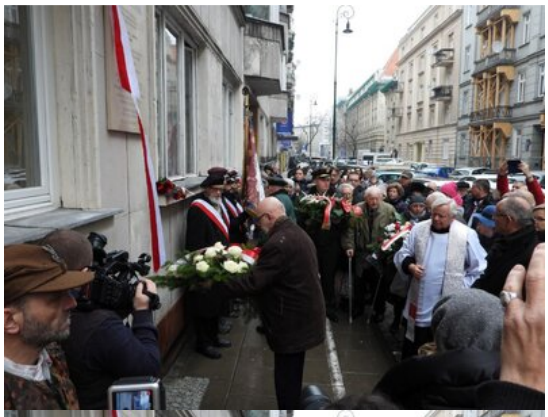

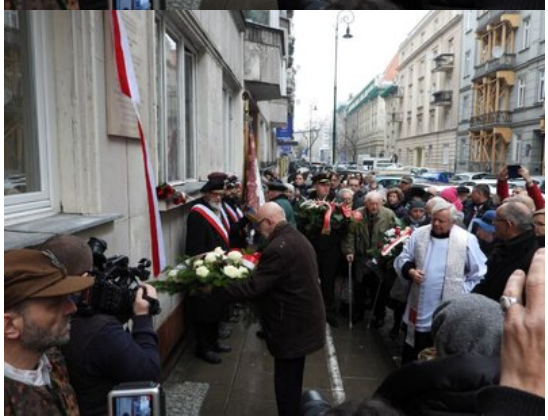
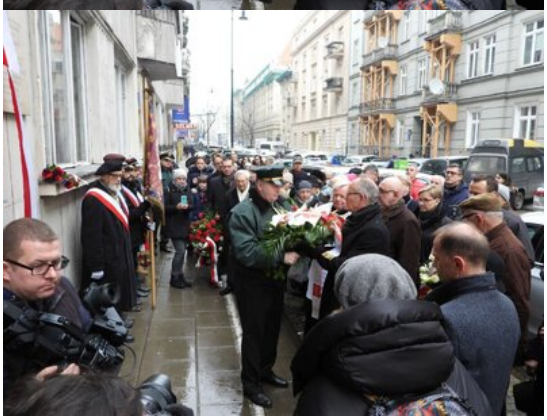

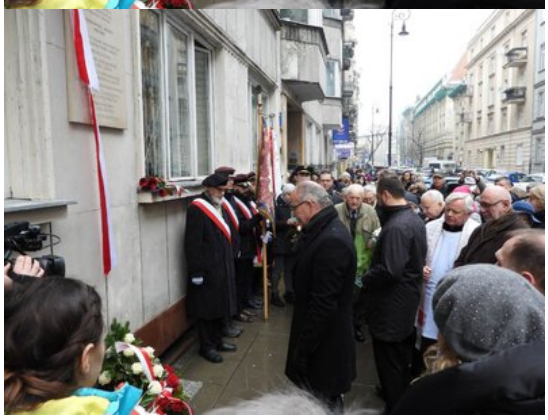

18 grudnia, w samo południe, odbyła się uroczystość odsłonięcia tablicy pamiątkowej poświęconej Janowi Rodowiczowi „Anodzie”. W miejscu nieprzypadkowym, bo przy ulicy Lwowskiej 7, gdzie w Wigilię Bożego Narodzenia 1948 roku Jan Rodowicz został aresztowany przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa pod zarzutem działań

antypaństwowych.

Uroczystość poprowadził Prorektor ds. Studenckich Politechniki Warszawskiej, dr hab. inż. Janusz Walo. Okolicznościowe przemówienia wygłosili rektor Politechniki Warszawskiej, prof. dr hab. inż. Jan Szmidt oraz wiceprezes IPN dr hab. Krzysztof Szwagrzyk, który na wstępie przypomniał tragiczną historię życia „Anody”. Wiceprezes IPN podkreślił jak ważne w dzisiejszych czasach jest gloryfikowanie czynów i idei którymi kierowały się takie postaci jak Jan Rodowicz „Anoda”.

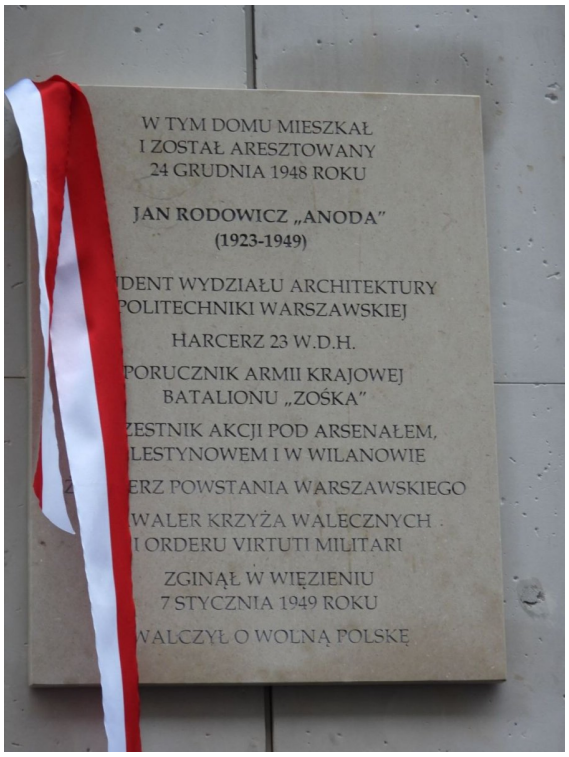

– Pamięć o Janie Rodowiczu pielęgnowana przez lata przez jego towarzyszy broni i środowisko harcerskie, w wolnej Polsce jest przywracana zbiorowej pamięci Polaków – zaznaczył na koniec swojego przemówienia zastępca prezesa.

Podczas uroczystości zabrali głos również najbliżsi „Anody”, wśród których znalazł się jego stryjeczny bratanek Jan Rodowicz, członek kapituły Nagrody im. Jana Rodowicza „Anody”.

Uroczystość uświetnili swoją obecnością członkowie rodziny Rodowiczów, kierownik Działu Historycznego Muzeum Powstania Warszawskiego dr hab. Andrzej Zawistowski, dyrektor Gabinetu Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Jacek Polańczyk, zastępca dyrektora Muzeum Historii Polski Anna Piekarska, sekretarz generalny ZHR hm. Wiesław Turzański, przewodniczący Zarządu Społecznego Komitetu Opieki nad Grobami Poległych Żołnierzy Batalionu „Zośka” Piotr Sikorski, Jacek Taylor, zastępca dyrektora Biura Upamiętniania Walk i Męczeństwa Renata Soszyńska, jak również młodzież ze sztandarem ze Szkoły Podstawowej nr 32 im. Małego Powstańca, delegacja II Liceum Ogólnokształcące im. Stefana Batorego, przedstawiciele kombatantów, w tym Jakub Nowakowski „Tomek” z batalionu „Zośka” oraz Maria Wiśniewska i Zbigniew Rylski z batalionu „Parasol”. Obecni byli również przedstawiciele obu organizacji harcerskich, samorządu, a także mieszkańcy kamiennicy przy ul. Lwowskiej 7, studenci i pracownicy Politechniki Warszawskiej.

Po uroczystym odsłonięciu tablicy, delegacje złożyły kwiaty oraz wiązanki.

Jan Rodowicz żołnierz AK, harcerz Szarych Szeregów, powstaniec warszawski, student architektury Politechniki Warszawskiej. Należał do pierwszego pokolenia, które urodziło się w wolnej II Rzeczypospolitej. Dorastał w domu, w którym były pielęgnowane rodzinne

tradycje patriotyczne oraz pamięć o walkach o niepodległość. Został członkiem 23. Warszawskiej Drużyny Harcerskiej im. Bolesława Chrobrego tzw. „Pomarańczarni”, do której należeli również Tadeusz Zawadzki, Alek Dawidowski i Jan Bytnar — bohaterowie książki Kamienie na szaniec. W chwili wybuchu II wojny Jan Rodowicz miał szesnaście lat i ukończone gimnazjum. Rodowicz zdał konspiracyjną maturę. W 1940 r „Anoda” rozpoczął działalność konspiracyjna. Jan Rodowicz razem z członkami 23. Warszawskiej Drużyny Harcerskiej włączyli się w działania małosabotażowe, które polegały przede wszystkim na utrudnianiu życia okupantowi. Uczestnik najważniejszych akcji bojowych Grup Szturmowych w 1943 roku: akcji pod Arsenałem, odbicia więźniów pod Celestynowem, akcji pod Czarnocinem, Sieczychami i w Wilanowie. W sierpniu 1944 roku został odznaczony Krzyżem Srebrnym Virtuti Militari. Po wojnie podjął studia na Politechnice Warszawskiej. Jan Suzin, kolega ze studiów, wspominał: „szukałem w nim jakichś cech herosa. I nie znalazłem. To ciągle był ten sam uśmiechnięty, pogodny i łagodny Janek. Może tylko gdzieś na samym dnie jego uśmiechu czaiły się te stalowe błyski, właściwe ludziom, którzy przemaszerowali przez piekło”. Zginął 7 stycznia 1949 roku podczas przesłuchania prowadzonego w gmachu Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego przy ul. Koszykowej 6.

Tablicę ufundowało Biuro Upamiętniania Walk i Męczeństwa.